

**Chambre
des Représentants**

27 MAI 1953.

PROJET DE LOI
modifiant la loi du 25 avril 1896 sur la réhabilitation en matière pénale.

PROPOSITION DE LOI
modifiant la loi du 25 avril 1896 sur la réhabilitation des condamnés.

RAPPORT
FAIT AU NOM DE LA
COMMISSION DE LA JUSTICE (1).
PAR M. OBLIN.

MESDAMES, MESSIEURS,

Un projet du Gouvernement portant le n° 216 tend à modifier la loi du 25 avril 1896 sur la réhabilitation en matière pénale.

Par une modification du 3e de l'article premier, le projet de loi tend d'abord à avancer l'heure de la réhabilitation pour les condamnés qui ont été mis en liberté conditionnelle.

Actuellement, en effet, le condamné libéré conditionnellement n'obtient sa libération définitive qu'après un délai double du temps d'incarcération restant à subir à la date de la mise en liberté.

Comme le délai de cinq ans qui doit précéder la demande de réhabilitation prend cours au moment où la peine a été subie ou est comme non avenue, il en résulte que le condamné mis en liberté conditionnelle, et qui aurait dû subir par exemple deux ans de prison, ne verra courir le délai de cinq ans qu'à la fin de la quatrième année suivant sa libération conditionnelle.

Au contraire, s'il n'avait pas été libéré conditionnellement et s'il était encore resté deux ans en prison, le délai de cinq ans préalable à la réhabilitation aurait pris cours

(1) Composition de la Commission : M. Joris, président; MM. Charlotaux, Charpentier, De Gryse, De Peuter, M^m De Riemaecker-Legot, MM. Fimmers, Gendebien, Herman (Maurice), Lambotte, Nossent, Oblin, Robyns. — Bohy, Camby, Collard, Deruelles, M^m Fontaine-Borguet, MM. Hossey, Housiaux, Pierson, Soudan. — Janssens, Leclercq.

Voir :

- A. — 216 : Projet de loi.
- 373 : Amendements.
- B. — 80 : Proposition de loi.

**Kamer
der Volksvertegenwoordigers**

27 MEI 1953.

WETSONTWERP
tot wijziging van de wet van 25 April 1896
op het eerherstel in strafzaken.

WETSVOORSTEL
tot wijziging van de wet van 25 April 1896
op het eerherstel in strafzaken.

VERSLAG
NAMENS DE COMMISSIE
VOOR DE JUSTITIE (1) UITGEBRACHT
DOOR DE HEER OBLIN.

MEVROUWEN, MIJNE HEREN,

Een ontwerp van de Regering, onder n° 216, strekt er toe de wet van 25 April 1896 op het eerherstel in strafzaken te wijzigen.

Door een wijziging van het 3^e van het eerste artikel, wil het wetsontwerp, in de eerste plaats, het ogenblik van het eerherstel vervroegen voor de veroordeelden die voorwaardelijk in vrijheid werden gesteld.

Inderdaad, thans bekomt de voorwaardelijk in vrijheid gestelde veroordeelde zijn definitieve invrijheidstelling slechts na een termijn die tweemaal zo lang is als de duur van de gevangenisstraf, die hij nog moet ondergaan op de datum van zijn invrijheidstelling.

Daar de termijn van vijf jaar die de aanvraag tot eerherstel moet voorafgaan, ingaat op het ogenblik dat de straf werd ondergaan of geacht wordt niet te bestaan, zal de termijn van vijf jaar, voor de voorwaardelijk in vrijheid gestelde die b. v. nog twee jaar gevangenis zou moeten ondergaan, slechts ingaan op het einde van het vierde jaar na zijn voorwaardelijke invrijheidsstelling.

Indien hij daarentegen niet voorwaardelijk in vrijheid was gesteld en indien hij nog twee jaar lang in de gevangenis was gebleven, zou de termijn van vijf jaar vóór het eerher-

(1) Samenstelling van de Commissie : de heer Joris, voorzitter; de heren Charlotaux, Charpentier, De Gryse, De Peuter, Mevr. De Riemaecker-Legot, de heren Fimmers, Gendebien, Herman (Maurice), Lambotte, Nossent, Oblin, Robyns. — Bohy, Camby, Collard, Deruelles, Mevr. Fontaine-Borguet, de heren Hossey, Housiaux, Pierson, Soudan. — Janssens, Leclercq.

Zie :

- A. — 216 : Wetsontwerp.
- 373 : Amendementen.
- B. — 80 : Wetsvoorstel.

au moment de sa sortie de prison, c'est-à-dire deux ans plus tôt, puisque sa libération à ce moment-là aurait été définitive, la peine étant totalement purgée.

On se demande pourquoi les condamnés libérés conditionnellement se verront retarder par le fait même de la libération conditionnelle, en ce qui concerne la demande de réhabilitation.

Certains objectent que, la libération conditionnelle étant une faveur, on peut comprendre que, par ailleurs, elle entraîne un certain désavantage au point de vue de la réhabilitation, puisque un temps d'épreuve de quatre ans par exemple a remplacé un terme de détention de deux ans.

Mais la doctrine et les parquets estiment, à juste titre, que cette défaveur attachée à la libération conditionnelle ne doit plus subsister.

La modification proposée par le Gouvernement parut donc logique et fut adoptée par votre Commission par 9 voix contre 4. Ainsi est modifié l'alinéa premier du 3e de l'article premier de la loi.

* *

Le projet du Gouvernement tendait ensuite à modifier le deuxième alinéa du 3e de l'article premier.

Le délai préalable à la demande de réhabilitation est porté à dix ans si le condamné est en état de récidive légale, en matière criminelle ou correctionnelle.

Le Gouvernement a proposé que cette prolongation de délai soit applicable également dans les cas où la loi de défense sociale a été appliquée. Il s'agit encore de cas de récidivistes, prévus à l'article 25, deuxième alinéa, de la loi de défense sociale.

Cette modification a paru judicieuse et a été adoptée par votre Commission à l'unanimité.

Votre Commission rejeta un amendement de M. Deruelle, tendant à porter également le délai à dix ans dans le cas de condamnation à une peine criminelle. Cet amendement allait à l'encontre de l'évolution actuelle du droit pénal, qui tend à reclasser le condamné au plus tôt, si la Cour d'appel le juge amendé.

* *

Pour le surplus des propositions du Gouvernement, savoir :

L'insertion d'un troisième alinéa au 3e de l'article premier de la loi du 25 avril 1896,

le remplacement de l'article 2 par un texte nouveau et le remplacement de l'article 3 par un texte nouveau, votre Commission a estimé qu'il était insuffisant de prévoir que les condamnations à des peines de police, survenues dans le délai de cinq ans, ne mettraient plus obstacle à la réhabilitation pour des faits commis dans la période antérieure.

La Commission a désiré que les condamnés puissent obtenir la réhabilitation pour des faits anciens et qui sont déshonorants, même si les condamnés ont posé, dans le délai de cinq ans, des faits nouveaux punis de peines dépassant les taux de police.

La Commission a ainsi adopté le point de vue exposé par M. Charpentier dans sa proposition de loi n° 80 du 16 décembre 1952, et qui tendait à autoriser la réhabilitation pour

stel ingegaan zijn op het ogenblik dat hij de gevangenis verliet, d. w. z. twee jaar vroeger, vermits zijn invrijheidstelling op dat ogenblik definitief zou geweest zijn, daar hij zijn straf volledig zou uitgezeten hebben.

Men vraagt zich af waarom de voorwaardelijk in vrijheid gestelde veroordeelden, door het feit zelf van de voorwaardelijke invrijheidstelling, zouden achteruit gesteld worden wat de aanvraag tot eerherstel betreft.

Sommigen voeren aan dat de voorwaardelijke invrijheidstelling een gunst is, en dat het derhalve begrijpelijk is dat een zeker nadeel er mede gepaard gaat in zake eerherstel, vermits een hechtenis van twee jaar vervangen werd door een proeftijd van b. v. vier jaar.

De rechtsleer en de parketten zijn echter terecht van mening dat dit nadeel, verbonden aan de voorwaardelijke invrijheidstelling, niet meer mag blijven bestaan.

De door de Regering voorgestelde wijziging scheen dus logisch en werd door uw Commissie met 9 tegen 4 stemmen aangenomen. Aldus wordt het eerste lid van 3^e van het eerste artikel van de wet gewijzigd.

* *

Het regeringsontwerp strekt er verder toe, het tweede lid van 3^e van het eerste artikel te wijzigen.

De termijn die de aanvraag tot eerherstel moet voorafgaan wordt verhoogd tot tien jaar, indien de veroordeelde in staat van wettelijke herhaling is in criminale of correctionele zaken.

De Regering heeft voorgesteld dat die termijnverlenging eveneens zou toepasselijk zijn in de gevallen waar de wet tot bescherming der maatschappij werd toegepast. Het geldt hier nogmaals het geval van recidivisten, waarvan sprake is in artikel 25, tweede lid, van de wet tot bescherming der maatschappij.

Deze wijziging scheen verantwoord en zij werd door uw Commissie eenparig aangenomen.

Uw Commissie verwierp een amendement van de heer Deruelle, dat er toe streekt de termijn eveneens tot tien jaar te verhogen in geval van veroordeling tot een criminale straf. Dit amendement strookt niet met de tegenwoordige ontwikkeling van het strafrecht, dat er naar streeft de veroordeelde zo vroeg mogelijk te reclasseren, indien het Hof van beroep oordeelt dat hij zich gebeterd heeft.

* *

Wat de andere voorstellen van de Regering betreft, n.l. :

invoeging van een derde lid in het 3^e van het eerste artikel der wet van 25 April 1896,

vervanging van artikel 2 door een nieuwe tekst
en vervanging van artikel 3 door een nieuwe tekst,
was uw Commissie van mening dat het niet volstaat te bepalen dat de veroordeelden tot politiestraffen, uitgesproken binnen de termijn van vijf jaar, het eerherstel niet meer beletten voor feiten gepleegd tijdens de vroegere periode.

De Commissie heeft gewenst dat de veroordeelden eerherstel zouden kunnen bekomen voor vroegere en onterende feiten, zelfs indien de veroordeelden binnen de termijn van vijf jaar nieuwe feiten hebben gepleegd die werden gestraft met zwaardere straffen dan politiestraffen.

Aldus heeft de Commissie de zienswijze aangenomen die door de heer Charpentier werd uiteengezet in zijn wetsvoorstel n° 80 van 16 December 1952, dat er toe streekt eer-

tous faits remontant à plus de cinq ans, sans que les condamnations plus récentes entraînent l'irrecevabilité de la demande.

Un citoyen peut parfaitement être condamné à une peine de police ou à une peine correctionnelle pour des faits qui supposent la même culpabilité. Dans un accident de roulage, par exemple, il y aura généralement peine correctionnelle si l'accident a occasionné des coups et blessures. La même fausse manœuvre, si elle n'a pas eu de conséquences de ce genre, n'entraînera souvent qu'une peine de police.

La plupart des accidents de roulage sont sanctionnés, même au Tribunal de police, par des peines correctionnelles.

Souvent, le justiciable n'aura pas d'intérêt à attendre qu'un délai de cinq ans se soit écoulé depuis cette condamnation correctionnelle, qui n'est pas déshonorante.

Par contre, cet automobiliste désirera obtenir sa réhabilitation de la condamnation qui, dans sa jeunesse, lui a été infligée par exemple du chef de vol ou d'abus de confiance; en raison de la fréquence des accidents de roulage, il pourrait se faire, si la loi n'était pas largement modifiée que ce justiciable soit pendant de très nombreuses années dans l'impossibilité radicale d'obtenir sa réhabilitation pour l'infraction ancienne qu'il a commise.

Il apparaît de l'exposé des motifs de la proposition de M. Charpentier, que c'est précisément le cas des automobilistes qui a fait songer à la modification de la loi du 25 avril 1896.

Le sentiment de M. Charpentier était que le législateur peut faire confiance aux Cours d'appel.

Si le condamné a commis, au cours des cinq dernières années, certains faits qui sont de nature à lui faire refuser la réhabilitation pour des faits plus anciens, la Cour d'appel appréciera la situation et refusera la réhabilitation.

Par ailleurs, il saute aux yeux que si le condamné a subi pendant les cinq dernières années une nouvelle condamnation de caractère déshonorant, ou à tout le moins gênant, il aura soin lui-même de ne pas demander sa réhabilitation pour la condamnation ancienne, puisque la condamnation nouvelle continuerait à figurer à son casier judiciaire, et que, de plus, il perdrat, par le fait de la réhabilitation pour la condamnation ancienne, tout espoir d'être jamais réhabilité pour la condamnation plus récente.

La réhabilitation, en effet, ne peut être accordée qu'une seule fois, le 5e de l'article premier de la loi du 25 avril 1896 le précise de manière formelle.

M. Charpentier concluait qu'il était superflu d'indiquer aucun taux de condamnation pour préciser la recevabilité des amendes, lorsque des condamnations nouvelles seraient intervenues au cours des cinq dernières années.

Comme il s'agit d'une question de recevabilité, il était exact qu'aucune précision n'était nécessaire.

Toutefois, votre Commission a estimé qu'il était décent de prévoir qu'une condamnation à une peine criminelle survenue dans le délai de cinq ans entraînerait l'irrecevabilité de la demande en réhabilitation pour les faits antérieurs. Il lui parut également que la condamnation à plus d'un mois de prison devrait également entraîner l'irrecevabilité de la demande; car en matière de roulage, par exemple, les tribunaux en cas de coups et blessures, n'inflictent pas de peines dépassant cette durée quand il n'y a pas eu une attitude gravement répréhensible du prévenu.

Pour les peines d'amende correctionnelle, votre Commission n'en a plus fait de cause d'irrecevabilité. S'agissant simplement d'une question de recevabilité et non d'une

herstel toe te laten voor al de feiten die dagtekenen van vóór vijf jaar, zonder dat meer recente veroordelingen de niet-ontvankelijkheid van de aanvraag medebrengen.

Een burger kan heel goed tot een politiestraf of tot een correctionele straf worden veroordeeld wegens feiten die met dezelfde graad van schuld veronderstellen. Een verkeersongeval, b.v., wordt doorgaans gestraft met een correctionele straf, indien het ongeval aanleiding heeft gegeven tot slagen en verwondingen. Op hetzelfde ongeval, dat geen gevallen van die aard heeft gehad, volgt vaak slechts een politiestraf.

De meeste verkeersongevallen worden, zelfs ter Politie-rechtbank, gestraft met correctionele straffen.

Dikwijls heeft de rechtsonderhorige er geen belang bij te wachten tot een termijn van vijf jaar is verlopen sedert die correctionele veroordeling, die niet onterend is.

Wel zal die automobilist eerherstel willen bekomen voor de veroordeling die hij, in zijn jeugd, heeft opgelopen, b.v. wegens diefstal of misbruik van vertrouwen; wegens de menigvuldigheid van de verkeersongevallen zou het kunnen gebeuren, indien de wet niet grondig werd gewijzigd, dat het die rechtsonderhorige jarenlang volstrekt onmogelijk zou zijn eerherstel te bekomen voor het vroeger door hem gepleegde misdrijf.

Uit de toelichting van het voorstel van de heer Charpentier blijkt, dat het precies het geval van de automobilisten is dat heeft doen denken aan een wijziging der wet van 25 April 1896.

De heer Charpentier was van mening dat de wetgever vertrouwen mag hebben in de Hoven van beroep.

Indien de veroordeelde tijdens de laatste vijf jaar sommige feiten heeft gepleegd van dien aard dat eerherstel hem kan worden geweigerd voor vroegere feiten, zal het Hof van beroep de toestand beoordelen en eerherstel weigeren.

Het is anderzijds duidelijk dat, indien de veroordeelde tijdens de laatste vijf jaar een nieuwe veroordeling van ontrende of ten minste van hinderende aard heeft opgelopen, hij er zelf zal voor zorgen geen eerherstel voor de vroegere veroordeling aan te vragen, vermits de nieuwe veroordeling verder in zijn strafregister zou blijven vermeld staan en hij bovendien, door het feit van het eerherstel voor de vroegere veroordeling, alle kans zou verliezen om ooit in zijn eer te worden hersteld voor de meer recente veroordeling.

Eerherstel kan, inderdaad, slechts één enkele maal worden verleend, zoals uitdrukkelijk wordt bepaald in 5e van het eerste artikel der wet van 25 April 1896.

De heer Charpentier besloot dat het overbodig was enige graad van veroordeling aan te duiden, om de ontvankelijkheid van de aanvragen te bepalen, wanneer in de loop van de laatste vijf jaar nieuwe veroordelingen werden uitgesproken.

Daar het een kwestie van ontvankelijkheid betrof, was een nadere bepaling inderdaad overbodig.

Uw Commissie heeft echter gemeend dat het billijk is te bepalen dat een veroordeling tot een criminale straf, uitgesproken binnen de termijn van vijf jaar, de niet-ontvankelijkheid van de aanvraag tot eerherstel voor vroegere feiten ten gevolge heeft. Het scheen haar eveneens toe, dat een veroordeling tot meer dan één maand gevangenis eveneens de niet-ontvankelijkheid van de aanvraag moet ten gevolge hebben; inderdaad, inzake verkeersongevallen, b.v., spreken de rechtkanten, in geval van slagen en verwondingen, geen zwaardere straffen uit wanneer de verdachte zich niet op uiterst laakkbare wijze heeft aangesteld.

De correctionele geldboeten werden door uw Commissie niet langer beschouwd als oorzaak van niet-ontvankelijkheid. Daar het hier eenvoudig gaat over de ontvankelijk-

question de fond, c'est vraiment l'occasion pour le législateur de ne point se perdre dans les détails et de faire confiance aux Cours d'appel.

En conséquence, le troisième alinéa que le Gouvernement proposait d'ajouter à l'article premier, 3e, de la loi, a été libellé de la manière indiquée au texte repris à la suite du présent rapport.

**

L'article 2 du projet gouvernemental visait la forme de la demande en réhabilitation.

A la suite de la modification du troisième alinéa de l'article premier du projet, les mots : « de police » furent supprimés par votre Commission dans cet article 2. Décision prise à l'unanimité.

**

A l'article 3, une modification parallèle fut nécessaire, inspirée par l'amendement de M. Charpentier (Doc. n° 373), remanié par son auteur et divisé en deux phrases pour une meilleure rédaction, ainsi qu'il est indiqué, au texte proposé par votre Commission. Décision prise à l'unanimité.

Enfin, la Commission adopte à l'unanimité la disposition transitoire inspirée de l'article 4 du projet du Gouvernement.

Votre Commission a adopté le projet, tel qu'il est reproduit à la suite du présent rapport, par 8 voix et 5 abstentions.

Le Rapporteur,
J. OBLIN.

Le Président,
L. JORIS.

heid en niet over de grond, kan de wetgever hier werkelijk de gelegenheid te baat nemen om zich niet te verdiepen in bijkomstigheden, en vertrouwen te stellen in de Hoven van beroep.

Derhalve werd het derde lid, dat de Regering voorstelde aan het eerste artikel, 3e, van de wet toe te voegen, opgesteld zoals blijkt uit de tekst die onderaan dit verslag werd opgenomen.

**

Artikel 2 van het regeringsontwerp had betrekking op de vorm van de aanvraag tot eerherstel.

Ingevolge de wijziging van het derde lid van het eerste artikel van het ontwerp, werden de woorden « tot politiestraffen » in dit artikel 2 eenparig door uw Commissie weggeleten.

**

In artikel 3 moest een zelfde wijziging aangebracht worden, ingegeven door het amendement van de heer Charpentier (Stuk n° 373), dat door de indiener er van werd gewijzigd en duidelijkheidshalve in twee volzinnen werd gesplitst, zoals blijkt uit de tekst voorgesteld door uw Commissie. Die beslissing werd eenparig genomen.

Ten slotte nam de Commissie eenparig de overgangsbepaling aan, die ingegeven werd door artikel 4 van het regeringsontwerp.

Uw Commissie heeft het ontwerp, zoals het onderaan dit verslag werd opgenomen, met 8 stemmen en 5 onthoudingen aangenomen.

De Verslaggever,
J. OBLIN.

De Voorzitter,
L. JORIS.

TEXTE ADOPTÉ PAR LA COMMISSION.

PROJET DE LOI

modifiant la loi du 25 avril 1896 sur la réhabilitation en matière pénale.

Article premier.

L'article premier, 3e, de la loi du 25 avril 1896 sur la réhabilitation en matière pénale, est modifié comme suit :

« 3e Cinq ans doivent s'être écoulés, soit depuis la condamnation conditionnelle si celle-ci, prononcée seule est comme non avenue, soit depuis la mise en liberté conditionnelle, et pour autant que la libération définitive soit acquise, soit dans les autres cas depuis l'extinction de la peine conformément au 1°.

» Toutefois, ce délai est porté à dix ans si le condamné est en état de récidive légale en vertu des articles 54 à 57 du Code pénal, ou s'il a été mis à la disposition du Gouvernement par application de l'article 25, deuxième alinéa, de la loi du 9 avril 1930 de défense sociale à l'égard des anormaux et des délinquants d'habitude.

» Néanmoins, une ou plusieurs condamnations à des peines d'amende ou à des peines d'emprisonnement principal ne dépassant pas un mois, à l'égard desquels les délais ci-dessus ne sont pas expirés, ne rendent pas irrecevable la demande de réhabilitation visant les condamnations antérieures. »

TEKST AANGENOMEN DOOR DE COMMISSIE.

WETSONTWERP

tot wijziging van de wet van 25 April 1896 op het eerherstel in strafzaken.

Eerste artikel.

Artikel 1, 3e, van de wet van 25 April 1896 op het eerherstel in strafzaken, wordt gewijzigd als volgt :

« 3e Er moeten vijf jaar verlopen zijn, hetzij sedert de voorwaardelijke veroordeling, indien deze, alleen uitgesproken, geacht wordt niet te bestaan, hetzij sedert de voorwaardelijke invrijheidstelling en voor zover de definitieve invrijheidstelling verkregen is, hetzij in de andere gevallen, sedert het verval van de straf, overeenkomstig 1°.

» Die termijn wordt echter op tien jaar gebracht indien de veroordeelde krachtens de artikelen 54 tot 57 van het Wetboek van Strafrecht in staat van wettelijke herhaling is of indien hij, bij toepassing van het tweede lid van artikel 25 van de wet van 9 April 1930 tot bescherming der maatschappij tegen de abnormalen en de gewoonte-misdadigers, ter beschikking van de Regering werd gesteld.

» Niettemin geven een of meer veroordelingen tot geldboeten of tot hoofdgevangenisstraf van minder dan één maand, ten opzichte waarvan' de bovenstaande termijnen niet zijn verstreken, geen aanleiding tot niet-ontvankelijkheid van de aanvraag tot eerherstel voor de vroegere veroordelingen. »

Art. 2.

L'article 2 de la même loi est remplacé par la disposition suivante :

« Art. 2. — Le condamné adresse sa demande en réhabilitation, avec les pièces à l'appui, au Procureur du Roi de l'arrondissement dans lequel il réside, en lui faisant connaître la date de la condamnation que vise la demande, les lieux où il a résidé depuis lors et, le cas échéant, la date des condamnations à l'égard desquelles les délais prévus par l'article premier, 3e, ne sont pas expirés. »

Art. 3.

L'article 3, troisième alinéa, 1e, de la même loi, modifié par l'arrêté-loi du 25 février 1947, est remplacé par la disposition suivante :

« 1e Un extrait certifié conforme de tous arrêts ou jugements de condamnation, encourus par le requérant.

» Les extraits mentionnent, outre la nature précise des faits et les peines prononcées, toute condamnation à des restitutions, à des dommages-intérêts envers une partie civile et aux frais de l'instance. »

Disposition transitoire.**Art. 4.**

Par dérogation à l'article 5 de la loi du 25 avril 1896, les demandes de réhabilitation que la Cour n'a pu accueillir avant l'entrée en vigueur de la présente loi, en raison de l'existence à charge du requérant d'une ou plusieurs condamnations visées au troisième alinéa du 3e de l'article premier, pourront être renouvelées avant l'expiration de deux ans.

Art. 2.

Artikel 2 van dezelfde wet wordt door de volgende bepaling vervangen :

« Art. 2. — De veroordeelde richt zijn aanvraag tot eerherstel, met de stukken tot staving, aan de Procureur des Konings van het arrondissement waarin hij verblijft, en geeft hem tevens kennis van de datum van de veroordeling waarop de aanvraag slaat, de plaatsen waar hij sedertdien verbleven heeft en desgevallend, de datum van de veroordelingen ten opzichte waarvan de bij het eerste artikel, 3^e, gestelde termijnen niet zijn verstrekken. »

Art. 3.

Artikel 3, derde lid, 1^e, van dezelfde wet, gewijzigd bij de besluitwet van 25 Februari 1947, wordt door de volgende bepaling vervangen :

« 1^e Een eensluidend verklaard uitreksel uit alle veroordelende arresten of vonnissen die door de aanvrager werden opgelopen.

» In de uitreksels wordt, benevens de nauwkeurig bepaalde aard van de feiten en de uitgesproken straffen, iedere veroordeling tot terugval, tot schadevergoeding jegens een burgerlijke partij en tot proceskosten vermeld. »

Overgangsbepaling.**Art. 4.**

In afwijking van artikel 5 van de wet van 25 April 1896 kunnen, voor het verstrijken van twee jaar, vernieuwd worden, de aanvragen tot eerherstel welke het Hof voor de inwerkingtreding van deze wet niet heeft kunnen inwilligen, omdat de aanvrager een of meer veroordelingen, bedoeld in 3^e van het eerste artikel, heeft opgelopen.